

ния... Бодуенъ съ мъжа се подигна. Главата му шумѣше, черни кръгове се завъртѣха предъ очитѣ му, гърлото му бѣ пресъхнало. Той бавно прострѣ дългитѣ си крака къмъ земята и съ тихъ стонъ се изправи. Всичко се залюлѣ наоколо му. Той намѣри крондилчето съ вода и дълго и жадно пи. Следъ това отново тежко се отпусна възъ ложето.

Главата му бѣше праздна. Нито една мисль не можеше да потрѣпне въ мозъка му. Да спи, да спи... Все така. Да спи... Да може никога вече да се не пробуди...

Той си припомни, че вече отъ петнадесетъ дни никакъ не е излизалъ. А отъ два дни непрекъснато лежеше унесенъ въ тежка дрѣмка. Той прекара рѣка по челото си. Боленъ ли бѣше? Какво морѣше изтощеното му тѣло?

Нѣкой леко похлопа, следъ това се чу какъ се дигнаха веригитѣ вънъ, и вратата леко се отвори. Влѣзе деспотъ Славъ. Пъргавъ и засуетенъ както винаги. Отъ нѣколко дни, той бѣ дошелъ въ Търново на докладъ при царя.

Той загрижено се отправи къмъ императора, попита го нѣщо, сложи рѣка на челото му и поклати глава. Следъ това, съ движения на рѣцетѣ обясни, че Бодуенъ не бива да стои толкова затворенъ на едно мѣсто и, че той е дошелъ да го вземе, за да се поразходятъ.

Императорътъ леко се усмихна, вдигна безпомощно рѣце и пакъ ги отпусна. Но деспотътъ настоя. Той улови императора подъ мишцитѣ и се помъчи да го изправи. Бодуенъ пакъ се усмихна, въздъхна и стана. Бѣше страшно бледенъ, прѣститѣ на рѣцетѣ му треперѣха. Славъ го изгледа навѣсенъ и шеговито му се закани съ прѣстъ. После повика царския бръснарь, заповѣда да донесатъ вино и закуски, съ глумливо насилие накара императора да освежи лицето и главата си, да се подкрепи съ питие, сухо месо, грозде, сливи, праскови, да се облѣче и обуе, и да го придружи малко въ царскитѣ градини.

Когато хладниятъ вечеренъ вѣтрецъ лѣхна по лицето му, и развѣ свѣтлитѣ му коси, Бодуенъ дълбоко вдѣхна прѣсенъ въздухъ и за мигъ лека замая помъшти главата му. Но следъ това кръвта бликна въ жилитѣ му, топла и